

Društvo za Združene narode za Slovenijo

Max Kuhelj Bugarič

Takšni in drugačni

Zadnjič me je moja mlajša sestra Athena ob prihodu iz vrtca presenetila z izjavo, da bi rada namesto na potovanje v Ameriko odšla v Bosno. Verjetno sem jo pogledal z začudenje, saj me je pogledala in še enkrat rekla, da bi res rada šla v Bosno. Ko sem jo vprašal, zakaj bi rada šla tja, je nekoliko nejevoljno odgovorila, da je tam res lepo in da imajo vse, kar je lepega in dobrega. Kakor da bi vse to moral vedeti! Pa še to mi je povedala, da je bila njena prijateljica Srna iz vrtca tam takrat, ko je bilo poletje, in da je res lepo. Skratka, Athena mi je pripovedovala potem še o drugi prijateljici, ki je bila baje tudi v Bosni. Pa to ni bila edina izjava, s katero me je Athena presenetila.

Pred mesecem, ko se je vrnila s poletnih počitnic, se je namreč njena skupina Sončki v vrtcu povečala še za nekaj novih malčkov. Med novimi otroki je bila tudi punčka Alma, za katero je Athena trdila, da govori tuj jezik, ki ga je sama poimenovala 'italščina'. Mami je vzgojiteljica povedala, da je deklica prišla nedavno iz Srbije, da govori srbsko in da je zato drugi otroci pač ne razumejo. Sedaj Athena večkrat pride domov s kakšno novo besedo, ki se je nauči od Alme. Skupaj z vzgojiteljicama se učijo – Alma slovenščino, otroci skupaj z Atheno pa srbsščino. Očitno jim gre dobro, saj se razumejo in ravno včeraj nam je Athena razkrila, da se z Almo skrivnostno pogovarjata in očitno odkrivata svet z jezikom otroške domišljije.

»Ej, tale je Čefur!« je odmevalo zadnjič po hodniku šole. Sploh pa, ker ima priimek s tisto črko ć, ki ji rečemo tudi 'mehki č' in ki ne spada v slovensko besedo. Zanimivo je, da se sošolci niso ukvarjali s tem, da bi Alija (tako kot pri Atheni v vrtcu Almo) z zanimanjem spraševali, od kod prihaja, in da bi jih zanimalo, kako je tam, je lepo ali ne, kaj pogreša, ko je pri nas, ...

Na Rimskem zidu, ki ga gledam že celo življenje skozi okno svoje sobe, piše: »Čefurji raus!« in »Srbi ven!«. Tega ne razumem, ker ne razumem, kaj je motiv za takšno neumno obnašanje. Pri trinajstih vem, da je to hudo narobe. Saj smo vendar vsi enaki, ljudje pač, eni temni, drugi svetli, eni moški, drugi ženske, eni s tako, drugi z drugačno vero v Boga, tretje pa

Društvo za Združene narode za Slovenijo

brez vere, eni jedo svinjino, drugi ne, tretji so vegetarijanci, četrti vegiji. Različnost je ravno tista, ki dela nas in naš svet zanimiv.

Kar nekaj sveta sem že prepotoval s starši in preživel nekaj let v tujini. Videl sem različne ljudi, se pogovarjal in rokoval z njimi. Zato težko razumem, da je v Sloveniji različnost tako izpostavljena. Res ne vem veliko o prejšnji Jugoslaviji, kjer so Slovenci živeli v isti državi skupaj z Bosanci, Srbi, Hrvati, Črnogorci, Makedonci, ... ampak očitno so bila trenja med njimi, saj drugače ne morem razumeti takšnega zares čudnega odnosa do fanta, ki so ga v šoli zasmehovali.

Lansko leto smo pri urah oddelčne skupnosti govorili o diskriminaciji in o tem, kako moramo biti strpni do različnosti. Kljub temu pa se ne znamo obnašati tako, kot bi se morali in kot nas učijo v šoli. Verjetno je problem v nas samih, saj je diskriminacija povsod, kamor se obrnemo. Jaz tak napis celo gledam iz svoje sobe. Napis ne zbledi, ostaja tam kot opomin na tisto, kar ne smem postati.

Včasih nisem ravno zadovoljen z devet let mlajšo sestrico. Ko je bila majhna, je kar naprej nekaj težila in jokala. Mama in oče sta bila ves čas z njo in mene sta včasih kar malo pozabila. Ampak sedaj sem srečen, da jo imam. Štiriletna Athena me vsakič znova preseneča z zgodbami iz vrtca in mi pomaga, da razmišljam o drugačnih, o sošolcih in drugih, ki prihajajo iz Bosne, Srbije, Makedonije med nas, kot o meni enakih otrocih. O fantih in puncah, ki imajo podobne probleme, kot jih imam jaz, ki odraščajo skupaj z mano in preživljajo dneve v isti šoli.

Najprej sem se smejal Athenini izjavi o tem, da bi šla rada v Bosno, ker je tam lepo, potem pa sem razmislil in ideja se mi zdi dobra. Zakaj pa res ne bi šel tja, kjer še nisem bil, in videl ljudi na tem koncu sveta? In upam, da bom spoznal tam kakšnega fanta, ki se mu bom zdel jaz tako v redu, kot se meni danes zdi prej zasmehovani sošolec. Pa tudi Athenine 'italščine' se bom morda kaj naučil!

Društvo za Združene narode za Slovenijo

Andreja Ostanek

(Ne)enakost

Neenakost. Beseda, ki ima, vsaj zame, dva različna pomena. Neenakost ali različnost, ki nas bogati, in neenakost, ki jo ljudje premnogo krat povezujejo s pojmom diskriminacija, torej neenakost v slabšem smislu.

Meni je neenakost všeč. Brez nje bi bilo življenje izjemno dolgočasno in pusto, z njo pa je veliko bolj pestro. Gotovo si je težko predstavljati, kako bi bilo, če bi bili vsi enaki (enake višine, polti, ... kaj šele, če bi bili istega spola, bi nosili ista oblačila?). Bilo bi grozno. Totalno enolično! Zamislite si množico ljudi v trgovskem centru, v katerem so vsi ljudje identični. Oblečeni so npr. v rdeča oblačila, vsi imajo enako barvo las in frizuro ... izgledajo torej popolnoma enako. Mislim, da bi se skoraj vsak ob pogledu na takšno skupino 'paradižnično-rdečih' ljudi sprva malce začudil. To seveda ne pomeni diskriminacijo teh ljudi, saj imajo pravico do drugačnosti (!), vseeno pa je začudenje upravičeno. Po mojem mnenju ima vsak pravico, da je drugačen, vendar si drugačnost navadno razlagam kot neenakost ene osebe (npr. temnopoltega otroka v vrtcu med ostalimi svetlopoltimi otroci), ne pa neke skupine ljudi, ki me sprva asociira na kakšne fanatike. Gotovo pa imajo vsi 'drugačneži' pravico do drugačnosti, če je njihov namen dober. Če že ne drugo, ti 'posebneži', 'drugačneži', ... svet obarvajo in ljudi v okolici opomnijo na pojme, kot so drugačnost, diskriminacija in podobno.

Ljudje, ki si upajo biti drugačni in si upajo izstopati iz družbe, so velikokrat tarča grdih pogledov ostalih 'normalnih' ljudi v okolici. To vsekakor ni pravično. Navsezadnje se tudi vsak izmed nas komu zdi 'nenormalen'. Menim, da se ljudje še vedno preveč oklepamo stereotipov. Pogosto smo preveč nestrpni. Res je, da nas zadnje čase na pravico do drugačnosti, strpnosti, človekove pravice in podobne zadeve opominjajo različni plakati, akcije, otroke po šolah tudi tema lanskega šolskega parlamenta, vse ostale pa 10. december – svetovni dan človekovih pravic in mnogo podobnih pobud oz. akcij. Vendar mi, pri nas, v našem območju drugačnosti še nismo čisto vajeni. No, to, da drugačnosti še nismo vajeni,

Društvo za Združene narode za Slovenijo

pravzaprav ne drži popolnoma. To gotovo ni najprimernejši izraz. Pravzaprav smo tu, v vaškem okolju, vajeni drugačnosti, vendar se težko navajamo na vse novosti in posledično tudi 'novosti' pri drugačnosti (primer: vajeni smo Romov, ob pogledu na pripadnika rumene rase pa se v večini primerov neprijetno in preveč očitno zagledamo vanj). Ob takih priložnostih nevede čudno odreagiramo. Meni se je že zgodilo podobno. V večjih mestih so ljudje vajeni veliko ljudi različnih ras, jezikov, narodnosti in verstev, jaz pa živim v okolju, kjer je 'drugačnež' že invalid. Tako se mi je nekoč zgodilo to, da sem nekega temnopoltega moškega nekaj časa nemo opazovala. Oči sploh nisem odmaknila od njega, saj se mi je zdel izjemno zanimiv. Svojega ravnanja se nisem zavedala, vendar sem vseeno izpadla neumno. Tega temnopoltega moškega nisem zrla s slabim namenom. Niti približno se mi to ni zdelo poniževalno ali do njega kakorkoli drugače nestrpno, opazovala sem ga (oz. nepremično zrla vanj), ker mi je bil neskončno zanimiv.

Zadnje čase se o vseh mogočih diskriminacijah veliko govori. To se mi zdi dobro in obenem pomembno. Pomembno zato, ker je v enaindvajsetem stoletju v večjih mestih izjemno veliko prebivalstva mešanih ras, narodnosti, jezikov, veroizpovedi, tudi spolne usmerjenosti... aktualni svetovni problem pa je tako v večjih kot manjših mestih, vseh razlika v premoženju (finančnem stanju). Če ljudje pravice do drugačnosti ne upoštevamo, pride hitro do vojn. Vojne pa so izjemno težka in nadvse katastrofalna stvar. Po moje je nespoštovanje in nestrpnost zelo staromodna oblika odnosov med ljudmi. Staromodna zato, ker so se ljudje, predvsem belci, ki se že od nekaj imajo za nekaj več (sama sem bele rase, vendar se z ravnanjem belskih rasistov v zgodovini ne strinjam) tako obnašali do drugačnih ljudi pred leti, davno, v zgodovini... mi, danes pa živimo v enaindvajsetem stoletju, kjer takšne nestrpnosti nikakor niso potrebne.

Za konec samo še stavek oz. vodilo: **BODIMO ZDRUŽENI V RAZNOLIKOSTI, PRIZADEVAJMO SI ZA BOLJŠI JUTRI**; in ne pozabimo spoštovati 'posebnežev', saj smo tudi sami, mogoče, za koga kdaj, tako ali drugače, 'neobičajni'.

Društvo za Združene narode za Slovenijo

Nika Remškar

Jaz, ti, mi

Svet. Svet sestavljamo ljudje. Smo velika skupina, ki živimo in ustvarjamo skupaj. Nekateri si prizadevajo za mir, drugi za enakost, tretji žal za vojne, spet drugi za denar in nekateri kar za vse. Naša načela, želje, cilji in prizadevanja se razlikujejo, torej smo različni. Niti dva človeka na Zemlji si nista enaka, niti enojajčna dvojčka. Je to dobro ali slabo?

Moje mnenje je, da je vsaka stvar dobra in slaba, odvisno, s katerega zornega kota pogledamo. Včasih lahko v eni stvari najdemo pozitivno in negativno plat, včasih pa nas okoliščine privedejo, da vidimo le eno plat, dobro ali pa slabo. Predstavlajte si, da bi bili vsi ljudje enaki, tako po zunanosti kot notranosti. Vsi bi se z vsem strinjali in vsi bi živeli enako. Prva pomanjkljivost takega sveta bi bila, da se med seboj ne bi razlikovali. Če samo pomislim, kako bi bilo, če bi se vsi strinjali z vsem. Izognili bi se vojnem ali pa povzročili še večje. Zamrla bi govor in napredek. Naveličani bi bili življenja, ne bi imeli tem za pogovor, vsi bi želeli delati eno stvar ... Bili bi kot kopije, vsi enaki. Vzemimo konkreten primer. Si predstavljate svet v le eni barvi? Sama si ga ne in verjamem, da imamo ljudje radi raznovrstnost, le da tega včasih ne upamo, nočemo ali ne znamo priznati. Drugačnost nam torej omogoča boljše življenje. Vsak v družbo prispeva del sebe in prav to omogoča razvoj sveta in pestrost življenja. Če bi bili vsi enaki, bi bila tudi naša zgodovina ena enaka. V šoli se tako ne bi učili o Rimljanih, Indijancih in Grkih ter njihovih posebnostih, ampak le o enem ljudstvu – dolgočasno. Zgodovina je pestra in zanimiva prav zaradi raznolikosti ljudstev, ki so in bodo živele. Vsako od njih je pustilo svoj pečat, en in edinstven. Tudi danes smo si različni. Razlikujemo se po barvi polti, rasi, spolu, jeziku, veri, političnih ali drugih prepričanjih, rojstvu, premoženju, socialni pripadnosti in drugih okoliščinah. In prav to nas bogati, drugačnost. Več imamo, če znamo sprejemati drugačne, kot če imamo veliko denarja. Največje bogastvo je človek sam. Žal pa se tega nekateri ne zavedajo. Če ubiješ človeka, pomeni, da ne ceniš življenja, da ne ceniš sočloveka in navsezadnje tudi samega sebe ne. A tudi to se dogaja. Če bi napisala, da lahko z določenimi ukrepi vse to spremenili, bi lagala.

Društvo za Združene narode za Slovenijo

Popoln svet. Svet brez vojn, svet brez revščine in muk, enakopravni svet. Ta svet obstaja le v pravljicah, vedno je in vedno bo. Naš svet nikoli ne bo popoln, vedno bo nekaj, kar bo nekoga motilo. S pogovori in ukrepi lahko zadeve v daljšem obdobju nekako omilimo, a rešiti jih ne moremo, saj smo ugotovili, da smo vsi drugačni. Če se vrnem na pravljice. Kadar nam je hudo, lahko preberemo pravljico in se prepustimo svetu domišljije, svetu, katerega glavarji smo mi. Ob branju pravljic ali v sanjah pa obstaja popoln svet, posameznikov lastni svet. V resničnem življenju ni veliko srečnih koncev. Nek mož mi je nekoč dejal, da je vsega lepega enkrat konec. Če dobro premislim, se z njim strinjam. O tem govori tudi pesem Nelly Furtado, »*All good things come to an end*«. Že dolgo je znan spor med Slovenci in Hrvati. Živeli smo v isti državi in zdaj se pripravamo. Vse je v ozemlju, nihče noče popustiti in vse pravično razdeliti. Hrvati hodijo k nam smučat in v toplice, mi pa k njim na morje. Sodelujemo in drug drugemu prinašamo dobiček, mejni spor pa vse dobre odnose prekrije. Vse se skriva v politiki. Prepirljivi na prepirljivo. Ali pa spor med Ljubljanci in Mariborčani. Vsi smo Slovenci in namesto da bi sodelovali, se pripravamo, smo nevoščljivi in polni prezira. Vse skupaj se najbolje odraža na športnih prireditvah, še posebej na nogometnih tekmah. Pred nekaj časa so celo uničili stadion. Pa je bilo vredno?

Naj spregovorim še o ljubezni. Pravijo, da se nasprotja privlačijo. Res? Življenje nam prinese odgovor na vse, le prisluhniti mu moramo. Ne ozirajmo se na drugačnost, navsezadnje imamo vsi nekaj skupnega, vsi smo ljudje. Tu smo, da bi se družili, si pomagali, ustvarjali ali pa se prepirali. Sobivali. V ljudeh iščimo prijatelje, ne sovražnikov. Iščimo pozitivne lastnosti, negativne pa poskušajmo spregledati, če se le da. Vsi smo eno, vsi smo enakopravni; Vsi za enega, eden za vse in Vsi drugačni, vsi enakopravni. Če se bomo zavedali pomena teh misli, bomo znali sprejeti žensko ali moškega, bogataša ali reveža, prijatelja in sovražnika, Slovenca ali Hrvata, kristjana ali muslimana ... Ravno zaradi raznolikosti se združujemo, delimo mnenja, izkušnje. Mi smo ljudje, na nas stoji svet in mi pišemo zgodovino. Zato imejmo vedno v mislih, da smo vsi ljudje in da vsi z nečim zagotovo izstopamo ter s tem svetu prinesemo nekaj dobrega, za jutri in za danes.

Društvo za Združene narode za Slovenijo

Spodnje izjave so pomemben del vsakdanjika in vse prevečkrat tarče posmeha ter prezira. Ljudje, ki izstopajo s svojim videzom, dejanji, notranjostjo, so deležni velikega pritiska z naše strani. Smo pravični?

Vsak naj pri sebi razmisli, kakšen je njegov odnos do drugačnih. Morda ugotovi in spozna, da je tudi sam med njimi. Bi prenesel kritike, zatiranje, norčevanje? Premisli, preden rečeš NISEM drugačen in preden drugačnost izpostaviš pri drugih.

Torej,

BODIMO ZDRUŽENI V RAZNOLIKOSTI, PRIZADEDVAJMO SI ZA BOLJŠI JUTRI!

Društvo za Združene narode za Slovenijo

Tudi prezir med belci in črnci je prisoten že iz daljne zgodovine. Opravičljiv?

Dve veri, kristjani in muslimani. Napaka?

Duhovi in nadnaravne sile obstajajo. Izjava vredna norčevanja?

Punco privlači punca. Normalno?

Primorska narečja na zahodu in prekmurščina na vzhodu. Prednost ali ovira?

Gospod, ki podpira levico in gospa, ki podporo daje desnici. Sprejemljivo?

Američani so vredni več kot Azijci. Zagotovo?

Moški so več kot ženske. Spoštljivo?

Bogataš živi v villi, sirota pa je prepuščena ulici. Pravično?

Invalidi so manj vredni. Res?

Bogati ljudje imajo vedno prav. Imajo?

Bolje je biti priljubljen kot nepriljubljen. Resnica?

Fantje imajo raje suha dekleta kot debela. Preizkušeno?

Prisotno rivalstvo med Ljubljančani in Mariborčani. Neuničljivo?

Društvo za Združene narode za Slovenijo

Helena Balažic

Kršitve človekovih pravic

Ljudje od nekdaj hrepenimo po t. i. popolni družbi, kjer bi bili vsi enaki, upoštevali bi neka nenapisana pravila, da bi nas vodila skozi življenje. Zato človeška družba od nekdaj diskriminira posameznike, ki odstopajo od teh pravil in so popolnoma samosvoji. To se je začelo že s samim začetkom bivanja človeka na Zemlji. Ljudje so zaradi drugačnega načina razmišljanja posameznike, predvsem ženske, zažigali na grmadah zaradi domnevnega čarovništva, jih zapirali v koncentracijska taborišča zaradi narodnosti in črncem zaradi barve kože prepovedali sedeti na sprednjih sedežih na avtobusu. Dogajalo se je to in še več, zaradi česar je prišlo do vojn, a kljub posledicam še danes diskriminiramo drugačne.

Piše se leto 2010. Po stoletjih diskriminacije smo sedaj na papirju priča enakopravnosti, kakršne še ni bilo. Svetovni voditelji držav trdijo, da diskriminacije v razvitih državah skorajda ni več, a si potihem vsi zastavljamo enako vprašanje. Mar je res, kar pravijo? Smo diskriminacijo resnično skorajda izkoreninili, ko pa nekateri zaničevalno pogledujejo ljudi druge rase, se zgražajo nad ljudmi druge veroizpovedi in se polni kritik prijemajo za glavo ob pogledu na istospolne pare? Resnica, kot nam jo prikazujejo nekateri, je namišljena in utopična, s pravo pa se srečujemo vsak dan, če le dobro pogledamo okoli sebe. Ampak tisti, ki se zgražajo nad 'drugačnimi', se ne zavedajo, da bi bil svet brez raznolikosti tako pust in dolgočasen, da bi se ga vsi naveličali. Prav je, da družba sprejema drugačne, saj je bilo v preteklosti vse preveč nasilja nad črnci, homoseksualci, punkerji, Judi in drugimi ljudmi, ki bogatijo naš svet. Če se samo malo ozremo po preteklosti, vidimo, kolikšno škodo so naredili svetovni voditelji, kot so bili Adolf Hitler, Benito Mussolini in podobni fanatiki, ki so zaradi svojega obsesivnega prepričanja, da so vredni več, uničevali soljudi. Uničili preveč družin in mest, ranili ljudi telesno in duševno in si s svojimi dejanji izkopal lasten grob. Sodili so druge. Kdo pa sploh je človek, da bi lahko sodil sočloveka? Mar se je rodil vseveden? A se nismo vsi rodili majhni in odraščali z leti? To so dejstva, ki jih

Društvo za Združene narode za Slovenijo

moramo dojeti, in se zavedati, da človeka ne moremo soditi na podlagi videza, verskega prepričanja ali spolne usmerjenosti.

Poleg tako očitne diskriminacije se v zadnjem času vse več srečujemo tudi z drugačnim načinom kršenja človekovih pravic. Zaradi zlorabe alkohola, drog in drugih poživil je vse več nasilja v družinah. Tako v Sloveniji kot drugod po svetu. To je kršenje človekovih pravic, kajti vsakršno izživljanje nad sočlovekom prinaša trpljenje in rane, ki se celijo dolgo, morda nikoli. A žrtve nasilja so po navadi zaradi nenehnega ustrahovanja tako prestrašene, da ne upajo poiskati pomoči. In največja napaka je tiho gledati tako nasilje in tako še poslabšati zadevo. Največkrat so žrtve nasilja v družinah prav ženske in otroci, zato obstajajo tudi posebne ustanove, kamor se lahko zatečejo. Socialna služba jim po navadi nudi polletno ali enoletno bivanje v t. i. varnih hišah, kršitelje pa ob kazenski ovadbi čaka sodni proces.

A vendar obstajajo še drugi načini kršenja človekovih pravic. Genocid, preprečevanje dostopa do vode, hrane in drugih osnovnih življenjskih potrebščin, revščina, skratka človeka nevredno življenje. A si otroci v Afriki res zaslužijo umirati od lakote, raznih bolezni, pred katerimi bi morali biti zaščiteni in uživati brezskrbno otroštvo? Vsak človek na Zemlji bi moral imeti obvezno zdravstveno zavarovanje in nudenje takojšnje pomoči ob zdravstvenih zapletih. Žal so to le neuresničene sanje, ki nam ob prepričanju, da bo vse v redu, zarijejo nož v hrbet. Le ena slika izstradanega otroka, ki leži v afriškem šotoru, le en majhen črn pripis 'MALARIJA' je dovolj, da se prepričamo o nasprotnem. Strašne muke ob tej bolezni nastanejo le zato, ker ljudi nihče ne zaščiti. Zaradi pomanjkanja denarja so tudi priča strašnemu naporu otrok, ki pomagajo preživljati družino. Še huje je, ko so starši tako bolni, da ne morejo delati, in otroci sami preživljajo družino. Pogosto so za svoj napor premalo poplačani, a jih o tem nikoli ni nihče podučil, zato se svoje zmote sploh ne zavedajo. V zadnjih letih sicer delujejo dobrodelnice organizacije, kot je UNICEF, in ljudi pozivajo, naj jim pomagajo preprečevati te grozote, a sami ne zmorejo.

Podobnemu primeru izkoriščanja otrok za delo je bilo človeštvo priča v 19. stoletju. Revni otroci brez staršev so bili nastanjeni v sirotišnicah. Tam so bili velikokrat izkoriščeni, saj

Društvo za Združene narode za Slovenijo

so lačni delali od zore do mraka v zameno za bore malo hrane. A to se je dogajalo v 19. stoletju in sramota je, da se po 200 letih v deželah tretjega sveta to še vedno dogaja.

Od leta 1948 zaradi zgoraj naštetih primerov obeležujemo Svetovni dan človekovih pravic. 10. 12. 1948 je bila namreč v Parizu sprejeta Splošna deklaracija človekovih pravic, ki se zavzema za svobodo, mir in enakost med ljudmi, saj obleka ne naredi človeka!

Vsaka pot do cilja je težka in bližnjice niso nujno pravilne, pravi pregovor. Tudi pot k enakosti med ljudmi je polna ovir, a jih vsak dan znova premagujemo. Amerika je dobila prvega temnopoltega predsednika, Slovenija prvega temnopoltega župana. A vendar smo z vsakim korakom bližje zmagi, zato si prizadevajmo za enakost! Združimo se v raznolikosti in si skupaj prizadevajmo za boljši jutri!

Društvo za Združene narode za Slovenijo

Tilen Žgajnar

Zgodba o ptičku, ki ni mogel leteti

Ta zgodba pripoveduje o neki ptičji družini. Mama ptica je neko pomlad valila v gozdu ptičja jajčka. Čez nekaj tednov so se zvalili mladi ptički, ki so bili prečudoviti. Mama ptica je bila zelo ponosna, da je zvalila tako lepe ptičke.

Vsak dan je v madu in drevju iskala hrano in jo nosila svojim mladičem. Tako je minilo kar nekaj dni, ko je nekega sončnega jutra mati ptica svojim ptičkom rekla: »No, danes vas bom poskušala naučiti leteti, da boste lahko občutili svobodo na prostranem nebu.« Mama ptica je zelo dobre volje odletela na sosednje drevo in svojim mladim ptičkom velela: »Pokažite, kaj znate, in se potrudite prileteti na moje drevo, da vas vidim, kako znate leteti.« Tako je najprej poletel prvi mladič, ki je zelo dobro vzletel, a kljub temu je imel kar nekaj težav. Tako so poleteli še vsi ostali ptičji mladiči, le eden pa ni upal vzleteti, ker je vedel, da ima težave s perutmi. Po nekaj neuspešnih poskusih vzleta na sosednje drevo, kjer so ga čakali bratci in sestrice in ptica mama, je obupa. Mami ptici je bilo zelo hudo, da ni mogel vzleteti, zato mu je rekla: »Sin, ostani na drevesu in nas počakaj, da se vrnemo, ko se zmrači, in ti prinesemo hrano.« Tako je ostal čisto sam in nihče se ni zmenil zanj. Minilo je kar nekaj časa. Prav vsako jutro so z mamo ptico vzleteli njegovi bratci in sestrice, on pa je ostal vedno sam. Ko je nekega jutra gledal za svojimi bratci in sestricami, je začel le na tiho žvižgati. Ni bilo dolgo, ko pa je spoznal, da ima zelo dober posluš in zelo dober talent za ptičje petje. Ko je tako lepo prepeval, je pod drevo prišla mlada srna ter občudovala tako lep glas tega ptiča. Ni bilo dolgo, ko je mlada srna ptičku rekla: »Kako lepo poješ! Pridi dol z drevesa, da se spoznava. Kdo pa si? Rada bi postala tvoja prijateljica.« Mladi ptič pa je rekel: »Zelo rad bi prišel k tebi, pa ne morem leteti, saj imam poškodovana krila.« Mlada srna pa mu je odgovorila: »Ne boj se, bom poiskala svoje prijatelje in jim povedala, kako lepo prepevaš. Zagotovo ti bodo pomagali, da boš lahko prišel dol s tega drevesa, da se boš lahko družil z nami ter nam tako lepo prepeval.« Ni bilo dolgo, ko so se pred drevesom zbrale številne gozdne živali skupaj z mlado srno. Tedaj je srna velela ptičku: »Ne boj se! Spravili te bomo

Društvo za Združene narode za Slovenijo

dol s tega drevesa, da se boš predstavil mojim prijateljem, ki te želijo spoznati.« Tako so ga z vztrajnostjo in pomočjo gozdnih živali le spravili na varna gozdna tla. Najprej je spregovorila mlada srna z besedami: »Dobrodošel med mojimi prijatelji! Vsak dan se bomo družili in vsak dan nam boš prepeval ter nas zabaval.« Istočasno so ga pozdravile vse gozdne živali, ki so ga bile prav tako vesele. Ptiček je bil sedaj presrečen in sploh ni vedel, kaj naj reče. Skratka takole je začel govoriti: »Hvala najprej tebi, mlada srna, da si me v tako velikem gozdu sploh našla! Res ti hvala, da si mi pripeljala svoje prijatelje, saj mi pomenijo največ na tem širnem svetu. Hvala tudi vam, gozdne živali, da ste me z nagovarjanjem in z vašo pomočjo spravile s tega drevesa, kljub temu da nisem znal leteti! Tako sem vesel, da sem končno našel prijatelje!« Živali so ga prosile, naj jim nekaj zapoje in ptiček je res začel božansko in sladko prepevati. Nekatere gozdne živali so od ganjenosti zajokale, nekatere pa so ga tako občudovale, da niso črhale niti besedice. Ko je končal, je med gozdnimi živalmi zavladata smrtna tišina. Šele čez nekaj trenutkov so ga vse živali začele hvaliti in govoriti, da še niso nikoli slišale tako lepega petja. Že tisti trenutek so živali odšle v gozd po gozdne sadeže za ptička, saj so vedele, da si sam ne morem poiskati hrane in da se od njih razlikuje – je nekako drugačen od vseh ostalih ptičev. Ko je ptiček zagledal živali, da mu prinašajo slastne gozdne sadeže, je bil vesel, skratka te sreče v svojem srcu ni mogel popisati z besedami. Ptiček je komaj čakal, da bo svoji družini povedal, da je spoznal prijatelje, ki ga imajo radi in ga nikoli ne bodo zavrnil, kljub temu da se od njih razlikuje. In res, dan se je bližal mraku in tako kot po navadi so na drevo prileteli njegovi bratci in sestrice in tudi mama ptica. Ko je mama ptica opazila, da ptička ni več v gnezdu, se je ustrašila. V trenutku je zagledala najsrečnejši prizor v svojem življenju. Videla je svojega ptička med gozdnimi živalmi, kako jim božansko in glasno prepeva. Srečna je bila, da so ga gozdne živali sprejele medse, kljub temu da je bil malce drugačen. Od sreče se ji je orosilo oko.

Tako je mali ptiček zrasel v prelepega ptiča, ki ni mogel nikoli poleteti v daljave in postati tako svoboden, kot je na milijone ptic na svetu. Božansko je prepeval svoje najljubše pesmi in osrečeval živali, one pa so mu hvaležnost vračale s plamenom ljubezni do njega, ki ni nikoli ugasnil, saj so ga zelo spoštovale, pa čeprav je bil od njih drugačen.